

vedení, nelze shledati usnesení o zamítnutí návrhu na výslech svědků protizákonným a způsobilým by bylo vzato za podklad uplatňovaného formálního zmatku.

Po stránce hmotněprávní označuje stížnost výrok, jímž obžalovaný uznán byl vinným zločinem veřejného násilí dle § 83 tr. zák., za zmatečný dle § 281, čís. 9 a) tr. ř., ježto a) nebyla rušena držba Bedřicha H-a vůbec, b) zvláště ale ne násilným vpádem, c) ježto nebylo stěžovatelem na osobě H-ově vykonáno násilí a d) účelem činu nebyl výkon záští. Dle náhledu stížnosti mohlo by se nejvýše jednat o méně trestný zločin vydírání dle § 98 tr. zák., kdyby nebylo šlo o vynucení plnění, na něž měl obžalovaný jako zákonem oprávněný zástupce své manželky právo. Pokud jde o námitky a) a b) netřeba zvláště dovozovati, že rušena byla držba H-ova ku místnostem kancelářským i tím, že obžalovaný vnikl se shromážděným davem proti vůli H-ově zadním vchodem, kterým chodívá jen kancelářský personál, do kanceláře, jejíž druhé dveře, pro pravidelný vstup cizích lidí určené, byly zamčeny. O námitky ty opírá se však zmateční stížnost zřejmě jen nerozeznávajíc správně mezi prvním a druhým případem § 83 tr. zák., o kterýž poslednějši tuto vlastně jde. Že v tomto případě t. zv. rušení míru domovního může spáchán býti zločin netoliko jedním pachatelem vyzbrojeným, nýbrž, jako v případě prvním i pachatelem neozbrojeným, »s více sebranými lidmi« vychází zřejmě na jevo ze stylisace zákona — »aneb jestliže i bez pomocníků...« a zmateční stížnost to též nepopírá. Nesprávně však má stížnost za to, že by i v tomto případě třeba bylo násilného vpádu. Netřeba se tudíž námitkou, že v tomto případě nešlo o »násilný vpád« blíže zabývati, to tím méně, an vniknutí do místnosti kancelářské proti vůli majitele je v rozsudku zcela jasně zjištěno a odůvodněno. K námitce c) stačí poukázati nejen na zjištěné osobní vystupování stěžovatelovo, nýbrž zvláště na jeho spojení s krajně výhrůžným počínáním vniknuvšího davu, jímž Bedřich H. tou měrou byl zastrašen, že ve všem podrobil se nárokům davu, dle jeho náhledu neoprávněným. Že ku skutkové podstatě stačí i takovéto psychické násilí, vyplývá zřejmě z obdobných §§ 81, 98, 174 I. b), 190 tr. zák. Pokud pak jde o námitku ad d) zákon sám v poslední větě označuje výslovně konečný cíl, domnělý nárok prosaditi, za jednu z pohnutek zákonem předpokládaných, ostatně v zákoně jen příkladmo uvedených, a netřeba proto vůbec zkoumati otázku, zda účelem byl výkon záští, čili nic. Ježto však jsou zde všechny známky zločinu dle § 83 tr. z., jímž obžalovaný uznán byl vinným, odpadá vůbec úvaha, není-li tu snad skutkové podstaty i zločinu vydírání, nehledíc k tomu, že zločin ten, jak správně stížnost sama uvádí, nemůže přijíti v úvahu pro zjištění soudu nalézacího, že obžalovaný a jeho soudruzi použili násilí jen, by domnělé právo prosadili.

Čís. 393.

Pojmu »následků« ve smyslu § 411 tr. zák. vyhovuje každé i zcela nepatrné porušení zdraví, pokud se týče tělesné integrity.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr I 73/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 20. listopadu 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným též přestupkem proti bezpečnosti těla dle § 411 tr. zák. — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Proti výroku, odsuzujícímu stěžovatele pro přestupek lehkého ublížení na těle, namítá stížnost, uplatňujíc důvod zmatečnosti dle § 281, čís. 10 tr. ř., že v krváčení z nosu, o němž prý ani nebylo zjištěno, jaké to krváčení bylo, lze spatřovati pouze viditelné známky, nikoliv však také následky, které lehké poškození tělesné dle § 411 tr. zák. vedle viditelných známek po sobě zanechatí musí a které musí záležeti v porušení zdraví nebo v neschopnosti k povolání. V tomto případě mohlo by se prý tudíž jednat jen o přestupek dle § 496 tr. zák. Právní názor, jehož se stížnost dovolává, je sice v zásadě správný, stejně nepochybně však je, že pojmu »následků« ve smyslu § 411 tr. zák. vyhovuje každé i zcela nepatrné porušení zdraví, pokud se týče tělesné integrity. Rozsudkem u poškozeného zjištěné krváčení pak nasvědčuje bez ohledu na jeho stupeň a dobu trvání neklamně tomu, že políčkem, jemu od stěžovatele zasazeným, jisté, byť snad nepatrné porušení jeho zdraví pokud se týče tělesné integrity přivoděno bylo tak, že nalézací soud právem dospěl k závěru, že jeho tělesné poškození zanechalo po sobě nejen viditelné známky, nýbrž i následky.

Čís. 394.

Předražování (zákon ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n.).

Zmateční stížnost pro zachování zákona jest přípustna i proti nálezům soudů lichevních, třebaš šlo pouze o přestupek správní.

V řízení pro správní přestupek překročení nejvyšších cen dle § 6 lichevního zákona nelze přihlížeti k cenám nabývacím.

(Rozh. ze dne 12. března 1921, Kr I 209/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona:

Nálezem lichevního soudu při krajském soudu v Čes. Budějovicích jako soudu odvolacího ze dne 16. září 1920 byl porušen zákon v ustanovení § 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n.

D ů v o d y:

Nálezem okresního jakožto lichevního soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. května 1920 byl řezník Vojtěch K. uznán vinným přestupkem § 6 zákona ze dne 17. října 1919, č. 568 sb. z. a n. za to, že dne 18. března 1920 požadoval v Českých Budějovicích za 1 kg hovězího masa 18 Kč místo (úřední) nejvyšší ceny 15 Kč, stanovené vládním nařízením ze dne